

Dvojitý oheň

Richard Šusta, r@susta.cz

Publikováno na [Fantasy Planet](#) 2.3.2002

Čtvrtinou macha se řítila noční bouřkou, ohlušená protesty náprav a sténáním brzd bojujících se šílenou rychlostí. Neměla čas přemýšlet, jak k tomu došlo, nebo si opakovat kletby vhodné pro podobné situace. Svírala volant a soustředila se na děsivě úzkou lesní silnici, která se svíjela pod tykadly reflektorů jako stará hradba. Pokoušela se zůstat na ní a koly dolů. Především koly dolů.

Vozovka náhle končila, tam vpředu, přehrazená stromy čnějícími vzhůru jak omšelé náhrobky sebevrahů. K nim se blížila bezmocná. Myslela na věštce a na jeho proroctví, že jedné noci uvidí dvojitý oheň - začátek své cesty k výšinám. Snad to nemyslel doslova! Snad jeho sudba sahala dál než tahle hrbolatá cesta.

Když vlétla do keřů, rostoucích v mezerách mezi kmeny, tachometr ukazoval stále přes sto. Karosérie zasténala pod karabáčem větví a kameny rozehrály na podvozek divoký šturm ke zteči. Možná úspěšné. Vůz zůstal po dvaceti metrech stát krok před mohutným dubem, aniž slyšela silnější náraz. Ale mnoho to neznamenal. V hřmotu své jízdy by nezaslechla ani detonaci benzínové pumpy.

Vytáhla reflektor a pláštěnku a vystoupila do hustého deště. Světlem zkoumala svoje štěstí. Z pneumatik se pářilo jak z rozstřílených kotlů sentinelů a na rozpálených discích brzd by se dali opékat modláři. Kola však vypadala celá a pořád držela v závěsech. Čtyři pevná kola! Jak málo stačí k tanci. Jak málo stačí k jeho přerušení. Pouhý pohyb mezi stromy. Pustila reflektor na zem a skočila pod keře na vodu nacucaný mech. Nahmátla pouzdro skryté mezi prsy a vytrhla z něho svůj talisman, miniaturní dvoubřitou dýku s krystalickým ostřím schopným překrojit i kámen, a obsahující injektor s drahým omračujícím jedem. I malé bodnutí uspávalo.

„Šílenče, mohl jste se zabít! Kolik jste to jel?“ Z keřů se vypořádala žena prohnutá v pase jak laň prchající před rysem a oblečená jen v letních šatech do poslední nitě poražených deštěm. Bývaly žluté. Teď jim vládla barva tlejícího listí. Ustrašeně se tiskly k tělu a prozrazovaly každou velikost i drobnost pod nimi, včetně plastiky husí kůže od prochladnutí, s nímž se spolčily proti své paní. Rozhodně neukrývaly zbraně, stěží by utajily kapsli s jedem, ale ta se strčí kamkoliv. Jen zabahněné kotníčkové boty vyhlížely podezřele. U jedné chyběl podpatek. Že by ho použila jako minu? Dvoubřítá dýka se natočila k srdci pod mok-

rou látkou a bříško prstu pohladilo spoušť. Pružina v rukojeti dýky čekala na pokyn k vy-mrštění čepele.

„Nestalo se vám něco? Kde jste?“ vykřikla zničehonic příchozí a ustoupila krok dozadu, jako by vnitřním zrakem nahlédla do své budoucnosti. Dýka zaváhala. Trik, nebo náhoda? Ustrašené oči a zuby jektající zimou nasvědčovaly tomu druhému. Je-li to past, tak přesvěd-čivá.

„Vše dolů! I boty!“ křikla na ni ostře ze tmy. Nejistotu na tváři promočené vystřídala úle-va. Neznámo dostalo hlas a lidem srozumitelnou tvář. Na znamení pokory si povolila knof-líky pod výstřihem a teprve pak poprosila: „Neodvezl byste mě napřed pryč z toho příšerný-ho lesa. Zabloudila jsem v bouře. Nemohu najít svoje auto. Budu za to vděčná. Hodně vděčná...“

„Na zadním sedadle je deka a pod ní ručník,“ přerušila ji ze tmy. „Mokré věci dej na ka-potu. Hodím je do kufru. Jdu obhlédnout cestu,“ vylezla zpod křoví. Pečlivě se vyhnula kru-hu světla z ležícího reflektoru a širokým obloukem obešla auto. V okolním lese objevila ti-cho a vytrvalý déšť. Pozorovala ženu, která vzorně splnila její rozkazy, zcela nahá se zamo-tala do deky a nedočkavě vklouzla na suché přední sedadlo.

Rudé očko ukryté na přístrojové desce se k ní natočilo a promítlo její obraz do vzduchu nad čepel dvoubřité dýky. Sušila si hlavu ušetřeným cípem ručníku a prsty si česala krátké vlasy v bordó přelivu. Poté starostlivě zkoumala četné oděrky na tváři a rukou a nakonec pouzdro s cigaretami přilepené vedle řadicí páky. Neváhala dlouho. Litovala toho v mžiku. Popadla se za hrdlo a zabodla oči do stropu. Nedopalek jí vyklouzl z prstů a skutálel se k bosým chodidlům. Tam se sám uhasil.

Ta ve tmě se ušklíbala nad její neopatrností. Rozevřela skrytý šev na kombinéze a vrátila dvoubřitou dýku zpět do úkrytu mezi prsy. Sebrala oblečení s kapoty a přidala k němu svou pláštěnku. Z otevřeného zadního kufru se ozvalo výhružné zasyčení. Hodila dovnitř mokré věci, aby mu dělaly společnost, a zaklapla víko. Reflektor strčila pod sedadlo a do dubu před vozem zarazila bílý hrot lapače. Pro jistotu. Usedla za volant. Z přihrádky vytáhla sprej a stříkla jím do obličeje omdlelé. Zařadila zpátečku, vycouvala zpět na silnici a otočila vůz.

„Do prčic, co to bylo?“ zakašlala spolujezdce nazelenalá ve tváři a oběma rukama si povolila deku pod krkem, aby se jí lépe dýchalo. „Kouřila jsem už i Ligerosky, ale tuhle sílu ještě ne. Myslela jsem, že je po mně...“

Nedořekla. Myslela si to zas. Okolí ozářil oslepující záblesk doprovázený duněním, za němž následovalo ještě intenzivnější oslnění a rachot tak děsivý, jako kdyby se svět právě po

hlavě vrhnul do víru atomového šílenství. Vzduchem létaly servané listy a úlomky roztržštěných větví a po karosérii se plazily tenké modravé blesky jako nenasytní červíci po týdny staré zdechlině.

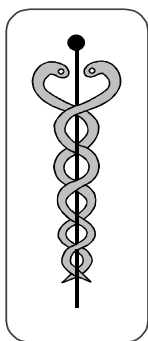
„Vůz má dvojitou izolaci,“ prohodila netečně ta za volantem. Sešlápla plyn a rozjela se od dubu rozpolceného úderem blesku. Ať si někdo pod ním zkusí hledat stopy.

„Ve tmě ses mi zdála chlapem. Až v tom záblesku jsem si všimla, že jsi žena. Jmenuji se Kamila, ale přezdívaj mi Kami,“ ozvala se spolujezdkyně v dece po chvíli.

„Mně zas Zmijo.“

„Podle zmije?“ užasla Kami a prohlížela si její kombinézu z temně rudé kůže pnoucí se těsně po obrysech těla až ke krku. Volná byla jen hlava s uhlově černými vlasy sestřiženými na ježka a s ostře řezanými rysy tváře. Zvláštními. Přitahovaly i varovaly současně.

„Opačně, lidé nazvali zmiji po mně,“ objasnila Zmijo suše. Zabrzdila na křižovatce. Z vaku pod sedadlem vytáhla triedr a vystoupila ven. Zkoumala plastickou mapu, která se jí ukazovala v okulárech, a porovnávala ji s okolím. Pak se vrátila za řízení a zabočila doleva.

„Ty seš doktorka? Proto tak miluješ hady?“ ťukla Kami do samolepky na předním skle se znakem dvou hadů na holi. Užasle zamrkala. Zavlnili se.

„Holokilo, či tak nějak,“ nemohla si Zmijo vybavit přesný název v místní řeči, kterým by ji uklidnila. Čeština se jí pořád pletla s polštinou. Také by v EU mohli používat méně jazyků.

„Aha, hologram, taky někdy bojuji s technickými termíny,“ kývla kolegálně Kami.

„Tak, hologram a velmi prastarý,“ rozpovídala se nečekaně Zmijo. „Představuje dva pouštní hady při páření. Stojí při něm na ocasech a mají ve vzduchu až devět desetin délky svých těl. Hodiny se třou o sebe. Ten pohled fascinuje. Dvojice jedovatých smrtí tvoří nový život ve víru vášně. Skvělý symbol na náhrobek. Ale kamenný had nestojí na ocase tak lehce jako živý a potřebuje podpěru, aby se nezbortil. Proto mezi ně sochaři vkládali tyč.“

„Vidíš, myslela jsem si, že znak hada na holi vznikl podle Mojžíše.“

„Tuhle historku tam dopsali až později, v dobách, kdy učinili hříchem vašeň, díky níž se rodili. Tehdy také změnili symbol. Na hůl s jedním dobromyslným ospalým hadem.“

„Svíti ti oči, když mluvíš o hadech. Kvůli tomu ti říkaj Zmijo?“

„Ne, kvůli tomu ne,“ zazubila se. „Pověz mi, zvědavá, co jsi hledala v bouřce?“

„Jela jsem za kamarády, na mejdan, ale nenašla jsem je...“ suše polkla. Hadi na samolepce se opět rozvlnili a výhruzně zasyčeli.

„Jsi nebesky prolhaná! Skoro tak jako já,“ ušklíbala se Zmijo. Vyjeli právě z lesa i z bouřky. Zabrzdila vůz, vystoupila ven a zkoumala světla v údolí pod nimi. Klouzala po nich tředrem, dokud jedno slabě nezrudlo.

„Hledáš něco? Nedaleko mám chalupu. Znáš to tady,“ ozvala se Kami za jejími zády. Vystoupila z vozu a opatrně kladla bosá chodidla do vlhké studené trávy a zimomřivě se halila do deky. Zadívala se do tmy: „Někde tam, v těch kopcích za výpadovkou.“

„A ta osamělá záře tam u silnice. Co to je zač? Nemám to na mapě.“

„Pumpa. Vedle ní tržiště. Němečtí Turci to tam postavili na jaře, přímo před kolonií zahrádek. Aby lidé měli radost, že nás konečně vzali do unie.“

„A teď mi řekni, proč jsi utekla z kola?“ zašklebila se Zmijo. Z úkrytu mezi prsy vytrhla dvoubřitou dýku a namířila ji na Kami. Ta se silně zachvěla a viditelně se jí zrychlil dech. Zmijo odpověděla za ni: „Mělas stejný pocit jako právě teď. Vjem nebezpečí, vid’?“

„Zabila jsem je porušením celistvosti kruhu?“ vyhrkla Kamila a prsty sevřela deku pod krkem.

„Sebrala jsi jim pár dechů. Za půl minuty by je to semlelo stejně. Zpackali, co se dalo, a málem oddělali i mě. Vymrštilo mě to z tunelu čtvrtinou rychlosti zvuku.“

„My jsme tě přivolali...“ vykotala Kami a její dech se nabral na tempu.

„Můj svět a Zemi spojuje prostorový tunel. Byl vytvořen hodně dávno a jeho tvůrci později odešli na lepší planety. Zůstal po nich jen průchod. Na Zemi bývala divočina a u nás doma rajský svět. Pak se u nás zbláznila seismika. Padal oheň a rozlévaly se vody.“

„Něco jako potopa světa?“

„Ne jako. Uprchlíci od nás přinesli s sebou i svoje báje. Na Zemi jich tenkrát proudily miliony a ti, kteří se již dostali do bezpečí, se báli přelidnění. Chtěli tunel uzavřít a nechat na Zemi jen vyvolené, ale nepodařilo se jim to, a tak z nouze aspoň přeprogramovali filtry u jeho vstupu a rozbili jejich ovladače, aby nešlo nastavení změnit. Od té doby za každého, kdo přijde tunelem od nás, se musí někdo narozený na Zemi dobrovolně zavázat, že odejde k nám. Je to krutá podmínka - *někdo narozený na Zemi*. Návštěva od nás nemůže svým návratem domů vysvobodit svého zástupce. Ten u nás zůstává navěky. Dobrovolníky získáváme těžko a filtry nevezmou slib vynucený násilím.“

„Moji kamarádi jsou u vás!“ vyhrkla Kamila. „Ale vždyť jsme si jen hráli. Pouhé vzrůšo pro zahrnutí nudy. Přišel s tím jeden kluk. Prý na půdě našel divadelní rekvizity. Vybílil leb-

ky a černé svíčky pro oživení mejdanu. Zpočátku to fakt byla bezva sranda. Drželi jsme se v kruhu, on ve středu mával rukama a ze staré knihy četl legrační zaříkadla, my je po něm opakovali...“

„Většina z toho je balastem pro efekt. Lebky, svíčky. Důležitých je jen pár věcí - obrazce, soustředění a slova, některá. Hovoříš s nimi s bránou tunelu, se strojem podobnému imigračnímu úředníkovi. Vyplňuješ jeho formulář a zavazuješ se, že zastoupíš bytost sem povolanou. Že místo ní odejdeš na druhou stranu, do světa ohně a krutého boje o přežití.“

„Za zlato a za rozkoš,“ vzdychla Kami a silněji přitáhla deku k tělu.

„Zlato je těžké a měkké. Hodí se tak na výplně kanalizací. V rozkoši si libujeme, protože často umíráme nečekaně a v krutých bolestech. Proto milujeme pohled na pářící se hady. Obraz našeho osudu,“ prohodila a odmlčela se. Pár vteřin se dívala do tmy.

„Hádej, jak jsem se dostala do lesa?“ zeptala se znenadání.

„No, přece tím průchodem, o němž jsi mluvila,“ zadívala se na ni Kami nechápavě.

„Do nebes, tak ty seš *deblokovaná!*“ vykřikla Zmijo a oči se jí radostně zaleskly. Čeká ji tučná prémie navíc. „Běžný člověk má vrozenou hypnotickou blokádu. Neměla bys mi věřit ani slovo! Povídání o tunelu bys hned měla zapomenout, nebo ho považovat za pohádku! Poblíž mě by ses měla křížovat a klepat se děsem! Do svatého, proč to neděláš?“

„Já nevím. Od dětství mi říkali, že jsem divná. Že je ve mně cosi zlého...“ zakoktala se. Pak to k ní přišlo tak jako obvykle. Dnes to začalo pocity zoufalé nahoty, jako by stála vystavená zrakům celého světa. Přimáčkla deku křečovitě k hrudi, ale tlustá tkanina se jí najednou zdála pouhou sítí, v níž se svíjejí vánoční kapři, a připadala si v ní tak odhalená a zranitelná a bezmocná jako oni. Toužila utéct do nitra kamenné věže, obklopit se vlhkostí chladné žuly, pevným úkrytem před černotou.

Bolestně se kousala do rtů. Rysy Zmijo nabývaly na krutosti, na vzrušující děsivosti, jež úchvatně cuchá nervy. Vyjekla. Dlaněmi si zakryla rozevřená ústa a uvnitř ní cosi povolilo. Znenadání. Vypadalo to, jako by jí na zádech praskl zip na těsné róbě hrůzy a ta padala dolů, sklouzla jí s ramen a svezla se po nahém těle do trávy. Zanechala po sobě pouze opojné chvění duše a báječnou vzpomínku na krásnou extázi hororu.

„Ty a strach spolu tančíte kolo vášně. Tím je to,“ prohodila Zmijo. Z trávy zvedla spadlou deku a přehodila ji přes ramena nahé Kami, stále se mírně chvějící.

„Pojď, svezu tě k té pumpě,“ vybidla ji. Sedli do auta a sjížděli mlčky s kopce po serpentinách klikatých jako hadi na předním skle. Pod koly vozu se rozstříkovala voda a světla osad kroužila za okny s každým otočením volantu.

„A *memvirózu* znáš též?“ otázala se Zmijo během jízdy, aby vyzkoušela přiděl svého momentálního štěstí.

„Slyším to poprvé,“ špitla zmateně Kami.

„Děláš mi radost,“ kývla Zmijo spokojeně. Za odhalení spřízněnce se sedmou rasou, se Strážci žijícími rozptýlení mezi pozemšťany, se platilo závratně, ale podobné setkání se zřídka kdy přežilo. Objevit *deblokovaného* člověka, na něhož neúčinkovala *memviróza*, použitá k vytvoření blokády lidské paměti, to bylo méně výnosné, ale zato bezpečnější.

„Brzy se za tebou přijde očko. Vhodných pomocníků je málo,“ oznámila stroze Zmijo.

„Můj souhlas hraje nějakou roli?“ zamračila se Kami.

„Platíme dobře,“ konstatovala netečně Zmijo.

„A moje kámoše, kteří jsou u vás, pustíte? Nasál je do sebe černý vír.“

„Důsledek mizerně zadaných pokynů. Z většiny je mošt. Tunelem prošel vyvolavač a ještě dva další. Tomu neschopnému piskoři, který neumí ani správně přečíst pár slov, stáhneme kůži s těla za tebe. Ostatní u nás mohou volně žít, když to svedou.“

„Ale proč je nepustíte, udělali to jen z nudy, pro zábavu!“ trhla sebou Kami rozhněvaně a kolem ní zakroužily navlhlé narudlé prameny vlasů jako vzteklí hádci na hlavě Gorgony.

„Zábavy mají teď až moc. U nás se rozhodně nenuděj,“ uchechtla se Zmijo. „Vrátit zpět je nemůžeš. Ani kdybys sehnala někoho, kdo by si to s nimi vyměnil. Nikdy nezískají pořadí ve frontě na přechod. Je buď drahé, nebo stojí moc krve. Sama jsem tady díky tomu, že mě přijali mezi Zmijo. Jinak bych neměla nejmenší šanci.“

„Zmijo není tvoje jméno?“

„Zmijo je pátrací služba. My vaše jména nemáme, jenom něco jako vaše přezdívky. Jsme na místě,“ zajela k benzínové pumpě a zaparkovala pod lampou vedle plotu tržiště. „Něco malého tu vyřídím a hned potom se vracím zpět. O další dopravu se postarej sama,“ vyskočila ven a ze zadního kufru vydala její šaty a boty. „Deka je služební. Nemohu ti jí věnovat.“

„To je ale hnůj, kde se to tam vzalo,“ otřásla se Kami, když z kalhotek a z podprsenky vymáčkla hrst bahnité vody. Zakroutila nad tím hlavou. Oba kusy mrštila pod mrazírenský nákladňák s nanuky, zaparkovaný vedle nich, a s krajní nechutí se soukala do mokrých šatů, z nichž crčelo, jako by se celou noc ležely namočené ve vaně.

„Jsou takové, jaks mi je dala. Uvnitř kufru stojí čas,“ pokrčila Zmijo rameny a opět ponořila ruce do jeho nitra. Když je vytáhla zpět, kolem každého zápěstí se jí kroutil zelenošedý tenounký hádek. Rozhlédla se. Před občerstvením stáli dva zkoprnělí motorkáři v kožených

křivácích pobítych cvočky, u úst drželi plechovky s pivem a nevěřičně zírali na převlékající se Kami. Jen chvíli, pak začali utíkat.

„Hej, ty *ňúd'o!*“ zvolala Zmijo na Kami výsměšně. „Zdá se mi, že dnes máš štěstí na samé vzrušo. Zrovna tě čeká horkej trhák. Škoda jen, že mám nutnou práci a nemohu se přidat.“

„Míniš ty dva nadržence?“ odsekla Kami, když se podívala směrem k blížícím se motorkářům. Přestala si hrát na slušnou dámu a opovržlivě se ušklíbla. „Takové spořádám jak banánky v čokoládě. Polezou odtud po čtyřech! Ale ty si, *spěchalko*, radši fofrem zamkni auto. U nás neradi chodíme pěšky.“

„Klidně mi ho zkus ukrást,“ zazubila se na ni Zmijo a připnula si na opasek triedr. Lehkým skokem se přehoupla před zavřená vrata tržiště a vběhla mezi opuštěné stánky. Kdesi před ní zavyl vlčák. Ozbrojený hlídač mu pokynul lehnout a čekat, sám vklouznul do stínu a sledoval, jak Zmijo klidně kráčí středem uličky přímo k jeho úkrytu.

„Chyt'!“ zavelel hlídač a vlčák se poslušně vymrštil. Zmijo se mu vyhnula piruetou, kterou vykroužila s baletní grácií. Začala ji s mírně pozvednutýma rukama a zakončila s prázdnými zápěstími. Pes proletěl kolem ní, s tlapami strnule napjatými a široce rozevřenou mordou. Mířil přímo k sádrovému trpaslíkovi šťourajícimu se v nose a jeho rudá čepička mu zmizela v tlamě jak šťavnatý kus krvavého masa. Bez jediného zavrčení. Jeho pán mlčel s ním. Kácel se v pozoru a nosem zabrzdil o psův ocas tak tichounce, že by mu to záviděl i plyšový medvídek.

Zmijo přiložila dlaně k oběma tělům a přijala zpět na zápěstí zmijaky, malé cvičené hádky, kteří dokázali bleskurychle omráčit a patřili mezi to málo zbraní tolerovaných kontrolami prostorového tunelu. Pečlivě si prohlédla hlídačovu pistoli a zahodila ji. Nesnášela tenhle typ, neohrabaný kus železa s obrovským zpětným rázem, krám vhodný leda k tomu, aby děsil svou velikostí, váhou a hřmotem.

Vyhoupla se na střechu stánku a prohledala okolí triedrem. Navigačního světlo upřesnilo polohu cíle a nasměrovalo ji ke staré dřevěné chatě těsně vedle tržiště. Prokličkovala mezi opuštěnými stánky, přehoupla se přes plot a přečetla si jméno stavení: „*Spasení*.“ Přepadl ji hluboký zmar, podobný pocitům Nositele Bodce, jemuž jediný syn oznámí, že se chce stát pouhým piskořem. Vzdychla. Ten uvnitř kdysi patřil mezi Zmijo jako ona a říkali mu Bijec Baalzeva. Zcela sám lapil masového spasitele, přezdívaného Baal Zevuv, čili Pán Much, který se mnoho oběhů smál pátračům a nechával za sebou jen těla přibitá na kříž. Ten, který ho lapil, se sám teď skrýval v nahnilé boudě s nápisem „*Spasení*.“ Opuštěný, bez šumu křidel

stráží, bez chřestění ozdob těšitelek a bez výkřiků obětí na zachování zdraví. Kam asi zakopává spasené oběti?

Tady jsou zpotvořené zvyky. Nestačí postavit pohřební hranici a usmířit příbuzné. Pod půvabnou slupkou místního světa vládnu bestialní poměry. Zajatcům tady nedopřejí ani čestnou popravu na rynku. Místo dvou, tří hodin obřadních muk je nedůstojně týrají celé roky v zatuchlých kobkách, v nichž je drží bez těšitelek jako prašivé mrchožrouty. Hruzně ponižující bezcharakternost!

Starostivě zkoumala chatku. Škvíry u okenic slabě zářily a uvnitř hrála televize. Hlasitě, až moc hlasitě. Znejistěla. Čeká ji, nebo ne? Nenašla jedinou stopu po hlídkách. Čidla ukazovala dva muže a pár drobných zvířat, asi myši. Do nebes, Bijec Baalzeva a bezbranný! S nejvyšší opatrností otevřela venkovní dveře, vklouzla do úzké předsíně a překročila boty rozházené na linoleu. Dvakrát nasála nosem vzduch pro štěstí a myslela na proroctví, které hovořilo o dnu dvojitého ohně. Dnes?

Rozrazila dveře a skočila do místnosti. Na židli se houpal prošedivělý muž, obtloustlý a lenivý, a v ruce držel půllitr. V křesle u stěny se rozvaloval hubeňour zahalený v dlouhém šedém plášti, z něhož vykukovaly bosé nohy, a zíral na video.

Udělala parakotoul, aby kulkám protivníků poskytla menší cíl, a zvednutím rukou chtěla vypustit zmijaky. Nemohla. Svírala ji černá síť z ultrapevných uhlíkových vláken.

„Vítej, Zmijo. Přišels na pivo?“ šedý muž pozvedl půllitr. „Skvělá věc! U nás nenapodobitelná a velmi výživná,“ poklepal si na břicho. „Jak se ti líbí Bijec Baalzeva, co za ním posílají vyklubance. Stále horší,“ zatřásl hlavou. „Už jsi triadvacátý, který po přechodu bleskem rozčísł strom, vyhledal mě, rozrazil dveře a po vzorném parakotoulu zůstal trčet v síti. Cvičej vás pořád stejně. Držej se rukověti, kterou jsem kdysi sepsal.“

„Ale tohle je holka! Na mou duši, holku já poznám!“ vyprskl hubeňour v plášti.

„Fakt, bochajda,“ posmutněl šedivec. „Pavlíku, tak to je zlý. Už jim došli i vyklubanci. Odkud jsi?“ zeptal se. Chvilí čekal na odpověď a pak ji ostře napomenul: „Proč mlčíš! Instruktoři ti přece radili mluvit, předstírat pokoru, slibovat odměny, zázraky. Ukolébat bdělost věznitele. Do nebes, tak se tím řid' a řekni mi, co tu hřmotíš! Visí na tobě snad prokletí, že tě odsoudili na spasení!“

„Přihlásila jsem se sama,“ vymetla ze sebe zlostně. „Chtěla jsem na pátrák. Oběhy lezu po cvičáku. Specializovala jsem se na Evropskou unii. Naučila jsem se všechny její dialekty a hlavní reálie. Jsem její nejlepší znalkyně, ale nikdy mě nevyslali!“

„Jo, tak to znám, bochajda snažíci se utéct osudu svojí mámy. Dře, aby byla nejlepší, ale nemá ani protektory a ani ambry na uplaccence. Zaslechne výzvu k dobrovolné akci a bez uvažování to vezme. Hádej, prázdnoto, proč na Bijce Baalzeva posílají vyklubance?“

„Nováčkům u Zmijo služby poskytují příležitost k povýšení,“ zopakovala doslova, co jí řekli. O věštbě raději pomlčela. Zrovna teď jí nějak přestávala věřit.

„Seš to ale kus svěťice! Poslali tě pro tohle, vid’?“ vytáhl ze zásuvky stolu zelenou kouli. „Ale neřekli ti, co v ní je, že jo?“ zašklebil se nad jejím udiveným výrazem. „Obsahuje vědomí prvorozené dcery Nejmocnějšího Dozorce Průchodu. Ten by ji moc rád vytáhl z časostopu a našel pro ni ploditele. Nějakého lepšího než mě. Já totiž nepšoukal. Tak sem občas někoho pošlou, aby před ním ukázali snahu. Vyberou snaživého vyklubance bez ochránců. Ty zkušenější a vlivnější si šetří. Spasil jsem jich už až moc!“

„Tebe spasíme taky. Darujeme ti vzkříšení a věčný život! Vid’, spasiteli!“ rozechvěl se hubeňour v plášti. „A na kříž ji přibijeme nahatou jako ty ostatní!“

„Ne, Pavlíku,“ zavrtěl šedivec hlavou. „Rituál vyžaduje chlapa. Bochajdu pošleme zpět. Vezme s sebou naše dílo,“ ukázal na tlustý sešit na stole a otočil se ke Zmijo. „Hádej, proč je Země krásná, zatímco u nás padá oheň z oblohy? Protože zde se kdysi jeden obětoval a vykoupil všechny viny planety. Prostudoval jsem onen rituál a prohlédl jeho spodobnění v širokém okolí. Experimentoval jsem a sestavil jeho popis věky hledaný našimi spasiteli. Zním stigmata, průběh ceremonie večere, biče, padání, roucha. Také tvary hřebů, kopí, hrobu. Každé gesto, každé slovo je vrcholně důležité!“ zaplály mu oči. „Pošlu vše Nejsilnějšímu Vyzývateli Rudého Obětiště. Musí podle něho obětovat mladíky vhodného věku, aspoň stovku, nebo raději celý tisíc, aby zachránil náš svět před hněvem Bohů. Rozumíš?“ prohlédl si nechápavý obličej Zmijo a otráveně si odplivl si. „No jo, bochajda, co od ní můžeme čekat.“

„Ale, než ji pustíme, důkladně ji prohledáme,“ zvedl se hubeňour dychtivě z křesla.

„Stůj!“ zarazil ho šedivec. „Drž se od ní na metr daleko. Může mít omamné jedy v zubech nebo podobná překvapení. Pro jistotu ji necháme zamotanou v síti a potáhneme za sebou. Přines za sklepa nadnašeče,“ přikázal Pavlíkovi. Sám si vzal ze stolu připravenou brokovnici a zazubil se: „Buď nebesky rozumná, Zmijo. Mrtvoly neprojdou tunelem, takže tě musím poslat zpět živou, ale může ti toho dost chybět!“ Významně ukázal na motorovou pilu pod oknem a dodal: „Nezkoušej žádný figle!“

Za pár minut plula půl metru nad podlahou, v poloze skrčence, nadnášená dvojicí strakatých pasů pod koleny a kolem pasu, od kterých vedla dlouhá teleskopická vodítka. Pavlík se

bavil šhubáním za jedno z nich a rozhoupával ji. Zmijo ho pozorovala hustou sítí a dělalo se jí nevolno. Ze všeho. Místo přídomku *Přemožitelka Bijce Baalzeva*, v který tajně doufala, jí dají leda přezdívku *Lemro v Síti*. Taková ostuda. Vyženou ji od pátračů a pošlou ji domů do sirných bažin, v nichž se narodila. Všichni ploditelé, kteří by se k ní věkem hodili, tam budou už mít roditelky. Jí zůstane úloha kuchty nebo opatery a čekání na občasná pozvání k orgiím od bezvýznamných piskořů, čím dál tím placené pořád větším ponížením. Osud její mámy.

Zůstala jí jenom malá dýka, její pýcha. Mechanická zbraň povolená tunelem, s čepelí z krystalického kovu a omračujícím jedem uvnitř ní, která šlo vystřelit pružinou z rukojeti. Ladný amulet mezi ňadra. Sami si ji vymyslela a vyrobila při výcviku. Cvičitelé z ní byli nadšení, ale veřejné uznání přiznali jiné cvičence. Měla víc ochránců. Jako obvykle.

Šedivec strkal do vaku potřebné věci, ale z očí ji nespouštěl. Předměty bral po hmatu levou rukou. Pravou mířil na Zmijo brokovnicí a šklebil se, jako by jí četl myšlenky. Smutné. Její dýka dovolovala jediný výstřel na dva muže.

„Hotovo, jde se,“ pokynul šedivec hubeňourovi. „Vezmu zadní vodítko. Ty, Pavlíku, potáhneš za přední, ale drž se pořád tak, abys mi nezacláněl. A nejméně metr od ní.“

„Vím, spasiteli, metr od ní!“ zachvěl se hubeňour. „Já nikdy nechodím k holkám blíž. To by přece nic neviděly!“ vyhrkl vesele a rozevřel svůj plášť. Měl pod ním jen vychrtlé tělo s docela nepatrnou věcí, všem známou, a pohled na ní nabízel s širokým úsměvem i pláštěm. Jeho cíp zakryl šedivci výhled. Na pouhou vteřinu. Ta Zmijo stačila. Sevřením ramen aktivovala pouzdro mezi prsy a chytila do zubů dvoubřitou dýku, z něho vyhozenou. Namířila ji a vystřelila. Oběhy cvičení se vyplatily. Ultraostrá čepel prorazila síť, prolétla Pavlíkovou rukou držící odkrytý plášť a zmizela v rameni šedivce. Oba muži omráčení jedem se rozplácli na podlaze jak sliznatky vylovené z bažiny.

Zmijo vyplivla ze zubů rukojeť své dýky, z níž trčela modravá pružina, a radostně vyjekla. Pak zacloumala sítí a její veselí odumřelo jako rybář polapený pijavicemi. Mistrovský výstřel se jí náhle zdál nebeskou pitomostí. Vznášela se půl metru nad podlahou, na níž leželi omráčení muži, kteří se proberou za dvě až tři hodiny, a upírala zrak na zuby motorové pily čekající pod oknem. Nedočkavě se vlnily, právě tak jako chrobáci v sirné odpadní jámě, do níž Zmijo spadla, když byla malou cheruškou. Od té doby si tuhle slabost zakázala. Jenže právě teď jí bylo jako malé cherušce mezi chrobáky a brečela stejně tak nešťastně.

„Zmijo, seš raněná?“ zatřásl s ní někdo. Otevřela usazené oči. Uviděla Kami v koženém křiváku pobitém cvočky, s levým okem napuchlým a se stružkami zaschlé krve pod nosem.

„Ty?“ vyhrkla Zmijo překvapeně. Zachvěla se radostí, ale hned se vzpamatovala a řekla suše. „Jo, jsem celá. Šlo to dobře. Pak jsem hloupě přehlídla past. A co ty?“

„Taky napůl,“ popotáhla Kami rozbitým nosem. „Ti frajeři chtěli kouřit, tak jsem jim nabídla ty tvoje cigarety. Jeden zkolaboval v mžiku, ale tomu druhému to nějak trvalo. Nebýt zásahu hádků ze samolepky, asi bych byla zralá na sádru.“

„Brali tě za externí spolupracovníci,“ vysvětlila jí Zmijo.

„To je fajn, byli úžasní. Asi se do hadů zamiluji,“ vzdychla Kami.

„Já zase do exhibicionistů. Jsou skvělí,“ zamrkala Zmijo. „Počkej! To běžným nožem nepřetřízneš,“ usměrnila pokusy Kami uvolnit ji ze sítě. „Musíš najít ovladač, malou modrozelenou tyčku.“

Za pár minut již tančila po podlaze. Podupávala radostí kolem šedivce, slavného Bijce Baalzeva, který se vznášel ve vzduchu místo ní. Plavným skokem sebrala kouli věznicí vědomí dcery Nejmocnějšího Dozorce Průchodu, svoji poukázku ke štěstí. Divoce se s ní zatočila na patách. Nepochybovala, že ji vlivný hodnostář přijme za odměnu pod ochranu, a v skrytu doufala, že i za adoptivní dceru. Do tašky strčila i spásitelský spis. Pokládala ho za blekot, ale měla sbírat informace, ne posuzovat jejich význam.

Mírně zaváhala a chvíli bojovala s chutí protančit i zbytek domu. Určitě by našla mnoho zajímavého, ale cítila, že dnes již důkladně přečerpal přiděl štěstí. Raději se vyhoupla na parapet, pod nímž ležela motorová pila, a rozpustile na něm zastepovala. Seskočila saltem dolů za obdivného výkřiku Kami a elegantním kotoulem popadla pilu a zarazila ji až po motor do televize, přímo do kalhotek právě zobrazované poloobnažené krásky. Nadšeně zacvakala patami při tlumeném puknutí obrazovky a sundala si rukavici. Holou rukou nabrala hrst střepů a posypala jimi drobnou věc naháče ležícího na podlaze. Radostně si všimla, že se přitom lehce řízla, znak smíření ducha. Otřela zraněnou dlaň o jeho čelo a uctivě mu popřála: „Klidnou věčnost!“

„Musíme setřít otisky prstů,“ připomněla jí Kami, když vytáhli šedivce ven. Zmijo zavrtěla hlavou a zabodla do domku lapače. Dva. Pro jistotu.

První blesk si pospíšil. Smetl tašky ze střechy chaty ve chvíli, když Bijce Baalzeva strkali do zadního kufru, do černoty, v níž stál čas.

„To je ale rachot!“ třela si Kami bolavé uši. „U vás to musí být bezva, rafting na krvavých řekách, boje s draky v temných slujích, zápasy gladiátorů v aréně...“

„Máš o nás divné představy. Pár řek je rudých, ale od pijavic. Každý se jim zdaleka vyhýbá. Drakům také. Jíst se nedají a kůži mají moc tvrdou. V jejich sluji najdeš jen kopec lesk-

lých kamenů, kterých si za pár ambrů koupíš všude pytel. Ani gladiátoři nás nezajímají. Rvaček je dostatek i bez nich. Pouze občas pořádné rituální boje obětí nebo popravy. Tam je účast povinná, protože sledovat ty ceremonie kolem je nebeská otrava.“

„Škoda, doufala jsem, že u vás lze prožít skvělé dobrodružství.“

„Prožít dost snadno, ale přežít těžko. Jediná naše zábava, podle vašeho gusta, jsou orgie plození.“

„Jaké jsou?“ vyhrkla zvědavě Kami. Vzápětí nadskočila při rachotu nového úderu blesku, který roztrátil okna baráku a rozesel plameny po jeho stěnách.

„Divoké,“ zazubila se Zmijo a zaklapla víko kufru. „Oželím odměnu za nábor vyvolavače a dám ti radu. Nikdy se nenech zlákat k nám. Jakmile projdeš tunelem, nepustí tě od nás už zpět a náš svět je krutý. Zaskočí i ty, kteří se v něm narodili a velmi dobře ho znají. Cizí tam umírají nejen brzy, ale většinou pomalu a s ústy vyvrácenými křikem.“

„Proč se ale od vás nikdo nesmí vrátit?“ podivila se Kami a nadšeně se dívala na rej plamenů na chatě, které si spolu hrály jak pářící se hadi.

„Životní nutnost,“ vysvětlovala smutně Zmijo. „Dobrych vyvolavačů je málo a šetří se pro dovozy, zejména potravin. Nejsme soběstační a kupujeme jídlo od několika pozemských firem. Horší vyvolavače dostává nábor a pak my pátrači. Pár průchodů se taky dá vlivným osobám toužícím po výletu a něco obětním loteriím. Nikdo se ale nemůže zde dlouho zdržet. Musí se vrátit, než ho najdou Strážci. Bijce Baalzeva nechali na pokoji jedině kvůli tomu, že nás mordoval stejně nemilosrdně jako oni. Šetřil jim práci. Tak jen to,“ vzdychla dlouze.

„Škoda. Dostala jsem skvělý nápad, jak bysme obě mohli přijít do balíku. Kvůli tomu jsem tě vlastně šla hledat. Ale chtělo by to návraty...“ zarazila se Kami a zírala na ohnivý sloup, který náhle vyrazil ze střechy hořící chatky. Zmijo při jeho spatření se divoce rozesmála: „Bude asi horko! Věštím z barvy ohně, že ten mlsnej šedivec kradl benzín z nádrží pumpy a syntezil si z něho mummy!“

„Mummy, co to...“ začala Kami, ale otázku nedokončila. Z nitra baráku vytryskla ohnivá fontána, vystoupala do výše továrního komínu a začala se vracet k zemi v dešti ohnivých kapek. Kami zděšeně vyjekla a skočila rychle do auta.

„Jako u nás doma!“ vykřikla Zmijo nadšeně, když startovala. Na parkovišti vypukla mela. Protipožární chrliče nad čerpadly metaly pěnu na stojany a na dva právě tankující vozy. Řidiči spící v kamionech se probouzeli a kvapně roztáčeli motory. Z bufetu běželi k volantům další. Hlavy si před ohnivým deštěm chránili koženými bundami a kličkovali v reflektorech zmateně se rozjíždějících tiráků. Šoféři bušili do klaksonů, aby popohnali ty před nimi.

Nejzběsileji troubil tahač návěsu s dlouhými tlakovými válci, sestavenými do trojúhelníku. Uvázl až na konci fronty a když se k zemi řítila nová záplava ohnivého deště, ztratil nervy. Namířil si to na silnici přímo přes billboard s reklamou na deodorant. Nárazníkem rozbil pravý sloupek a poslal usměvavou blondýnu slibující věčnou vůni na kontejner s odpadky. Koly zryl ozdobnou skalku, chloubu manželky pumpaře, a za výhružného zvonění válců na návěsu se dostal koly na vozovku. Z příliš nečekaného úhlu. Vjel přímo do cesty ministerského BMW se zvláštní výjimkou ze zákona přísně zakazujícího udělování výjimek z dodržování předepsané rychlosti. Bílý oblak ledového plynu, který se vyvalil z prasklých válců jak z parních sirén elektrárny, halasně oznámil, že prominentní úřad se právě uvolnil.

„Kapalný propan butan! Honem pryč než se to promísí se vzduchem,“ zbělela Kami a sepjala ruce, „Zmijko, prosím tě, jak rychle ti to jezdí?“

„Pekelně moc,“ pronesla Zmijo temně a oči jí zazářily. Dovedně protáhla vůz pod poraženým billboardem, těsně minula návěs s unikajícím plynem i ojiněného pana mistra, který se na něj koukal z předního skla spolu se svou milenkou. Pak sešlápla plyn na zrychlení 0,7 gé, maximum, které pneumatiky dokázaly přenést na mokrý povrch vozovky. Svět se rozmazal.

Zastavila o kilometr dál na odpočívadle na vršku terénní vyvýšeniny. Stáli tam společně se spoustou dalších lidí lezoucích po stromech a hledajících nejlepší výhled na ohnivou pec v dálce. Teplo jejího žáru doléhalo až sem. Cvakaly fotoaparáty a vrčely kamery. Postarší Němka mávla svazkem euro a snažila se od někoho koupit baterku do digitálního foťáku. Nová detonace. Vzduchem přilétly drobné měkké kusy a zabubnovaly do aut. Vysoká blondýna vpředu vypískla, kabátem chránila svá dítka a tahala je pryč, ale kluk se jí vyškubl a rychle něco sebral se šterku.

„Mami, to prší nanuky! Mám jogurtový!“ vískal. Odstartoval bláznivý závod baterek. Sbírali se jahodové, s oříšky, pistáciové, meruňkové a také pivní, poslední novinka firmy, všechny na povrchu mírně rozehřáté, ale s báječnou příchutí úžasného dobrodružství. Na kraji usedavě brečela malá holčička a zoufale se snažila vyměnit vanilkový, který jí nechutnal, za borůvkový. Uspěla u mladíka s dívkou, kteří nesli motocyklistické přilby plné kornoutů, a se smíchem jí věnovali hned tři.

„Jako v mé rodné sirné bažince,“ poskakovala Zmijo a vesele si tleskala do taktu.

„Vidíš, právě v tom spočíval můj nápad,“ pohodila Kami hlavou. „Náš svět je klidný. Lidé se tu nudí a hledají vzrušení. Milují katastrofy, nebezpečí. Někteří se nechají i bičovat, aby zažili bolest, hodně jich zkouší drogy a někteří plánují sebevraždy.“

„Po těch posledních pátráme, když nám nějaké seženeš, odměníme tě. Čím jich bude víc, tím víc pro tebe,“ udělala Zmijo ladnou piruetku a roz dováděně zacvakala podpatky.

„A máte hodně zlata? V hlavě se mi totiž klube d'ábelská idea!“ prohodila Kami žertem. „Víš, ten váš marketing je doslova pekelně nemožný. Náš svět se změnil a vy pořád pracujete postaru...“

„Stop!“ skočila jí Zmijo do řeči. „Pokud myslíš na uprchlíky, tak jsi vedle kolte! Průchod nepřijme žádného pozemšťana přinuceného jakýmkoliv způsobem, tedy ani životními nebo ekonomickými podmínkami. Žádá naprostou dobrovolnost.“

„O té právě mluvím, věčně uspěchaná Zmijko, a tak mi neskákej do řeči,“ napomenula ji Kami. „Nestarám se o uprchlíky. Mým oborem jsou virtuální zábavné parky a diskotéky. Vymyslím silně podmanivý vstup do tajemného podniku, do pekelné virtuální reality. Lidé přitom projdou tunelem a vůbec nebudou tušit, že se ocitli jinde. Pobaví se u vás. Pak se ale musí všichni vrátit zpět a vystřídat s jinými, aby nalákali nové zájemce. Brzy k vám budou proudit davy. Nakonec uděláme krach a necháme je všechny u vás. Tím získáte zásobu povolených přechodů na celá léta.“

Zmijo se zastavila v obrátce a nevěřícně si ji prohlédla. Kami nad jejím údivem jen lhostejně pokrčila rameny: „Samozřejmě, že z toho bude skandál, ale když se včas zmizí ze scény...“

„Dokázala bys zařídit, aby naráz přešlo přesně 666 osob?“ skočila jí Zmijo do řeči.

„Snad, velká démon-párty, plus ždíbec štěstí a vydatný tok vaší zlaté podpory. Vyznám se v branži. Zdělala jsem výnosný virtuální podnik. Manžel měl nehodu, *čirou náhodou*.“ Uculila se rozpustile, aby zdůraznila, že pravděpodobnost důkladně popostrčila. „Jak platíte zkušené experty?“

„Závratně. Pokud zvládneš 666 osob naráz, dostaneš bohaté dědičné léno se všemi náležitostmi a k němu honosný palác v hlavním městě a chrám s obětníky, kteří budou denně velebit tvoje jméno,“ odcitovala Zmijo hlavní body odměny vypsane kdysi dávno v minulosti. „Kdyby to nevyšlo, tak za každého, kdo zůstane u nás natrvalo, ti věnujeme tisíc amburů, což je příjem zkušeného žoldnéře za celý oběh. A bohatým se všude daří dobře. U nás také.“

„Beru,“ kývla Kami nadšeně. „Škoda jen, že musíš pryč a nemůžeme to spolu lépe probrat.“ Udělala svůj vyzkoušený smutný obličej, se špičkou jazyka smyslně povystrčenou z pootevřených rtů a chvějící se jako hadí jazyk, a přitom pohodila rozpustile hlavou, aby roztančila svoje již suché vlasy.

Zmijo se nevěřičně zahleděla na plameny v dálce, jejichž záře se odrážela v bordó přelivu Kami. Neodolala a pohládila ho. Kami se zachvěla, vlasů se jí divočeji rozvlnily a ještě víc se podobaly ohni noční hlídky při závanu větru. Zmijo překvapením zamrkala. Zde našla svůj dvojitý oheň - začátek své cesty do výšin, do takových výšin, že Nejmocnější Dozorce Průchodu ji nejen přijme za adoptivní dceru, ale bude na to i hrdý. Dobrý důvod k tomu, aby se zdržela. Stejně nikdo nečeká, že přežije. Když se vrátí o něco později, překvapí je o to víc.

V duchu se poklonila mistrovskému umění věštce, kterého navštívila před dvanácti oběhy, a líbezně se usmála: „Pár dnů se mohu zdržet. Někde v ústraní. Když nebudu vyvíjet aktivitu, Strážci mě hned tak nevyčmuhají. A hádám, že po mně nebudou ani moc pátrat.“ Podívala se na plameny v dálce. „Budou věřit, že jsem se usmažila sama, bez jejich péče.“

„Tak pojď ke mně na chalupu. Je na samotě. Popovídáme si tam nerušeně o plánu. A o hadech,“ řekla líbezně spokojená Kami.

„Uvařím ti skvělé užovčí ragú s praženými žížalkami,“ nabídla se Zmijo ochotně.

„Držím teď dietu,“ odmítla Kami vyhybavě, „ale ráda si o nich poslechnu.“

„Hovory o hadech nikdy neomrzí, ale nejlepší ze všeho je tančit jako oni,“ zatočila se Zmijo divoce. „Jestli chceš, naučím tě to!“

666 - ďábelské číslo! Dávná legenda a dlouhý výčet jmen neúspěšných hrdinů. Strážci zmařili všechny dosavadní pokusy nevybíravými prostředky, na hranicích, v mučírňách, fingovanými procesy, atentáty maskovanými jako hromadné vraždy i sebevraždy, někdy také teroristickými útoky a občas i válkami. Střežili náboženské sekty a fanatické sebevražedné spolky, ale virtuální zábavný park, ten by jim možná mohl uniknout.

Program filtrů, v dávnověku narychlo namixovaný, měl vadu. Omylem v něm zůstal zloemek prastarého úkolu pro jednu náboženskou oslavu stvoření. Viníci byli potrestáni vyhnáním ze Země, ale chyba zůstala a už nešla opravit kvůli úmyslně rozbitým ovladačům.

Pokud by o přechod požádalo naráz přesně 666 pozemšťanů, filtry by se deaktivovaly a tunel by se otevřel. Natrvalo. A propouštěl by skrz sebe i výkonné zbraně. 666 a pak ten nejdivočejší tanec, třeba taková prohazovaná: *My sem, vy tam - a to díky vaší vlastní snaze!*

~ ♦ ~